

[Fuglsang.]

sidste instans er et spørgsmål om penge eller naturligvis i visse tilfælde om offervilje og tillid i befolkningen, sådan som mit partis blad, Land og Folk, bygger sin eksistens på.

Men bortset herfra, og jeg vil erkende andre enkelttilfælde, er pressens praktiske brug i afgørende grad afhængig af en udvikling, som præges af bladdød, af bladkoncentration og i hvert tilfælde de store blades snævre forbindelse med koncerner, præget af redaktørens afhængighed af annoncechefen og af annoncørerne. Det præger også det, som bladene tør over for enkelte borgere, at det, de tør i den henseende, tør de ikke sige, men tier med hensyn til baggrunden for det og de samfundsmæssige årsager til det.

Jeg vil her nævne en anden side. Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Honoré, understregede ved sidste års behandlinger af forslaget, at det var almindelige mennesker og ikke organisationer og partier, der er tænkt på med forslaget, men organisationer og partier består jo også af almindelige mennesker og repræsenterer i vidt omfang almindelige menneskers interesser. Og her er den bevidste vildledning af hele befolkningsgrupper, i visse tilfælde af hele befolkningen, ikke mindre farlig eller skadelig, end hvor det direkte drejer sig om én eller flere enkeltpersoner. Dette fjernes ikke med forslag af denne art og kan overhovedet kun begrænses i et samfund med privat ejendomsret til trykkerimuligheder og bladudgivelse. Dette være sagt, uden at det må forstås sådan, at jeg ønsker en udvidelse af forslaget til at omfatte mere, altså også omfatte hele organisationer og den slags ting dér.

Jeg er som sagt skeptisk med hensyn til lovforslaget, men vil naturligvis med interesse følge enkelthedernes skæbne under den udvalgsbehandling, der kommer.

Ib Christensen (DR):

Idet jeg henviser til min ordførertale den 16. maj ved første behandling af forslag til lov om ændring af lov om pressens brug, fremsat af kristeligt folkeparti, skal jeg fastslå, at uanset at jeg anerkender, at det lovforslag, der her foreligger, er en moderation i forhold til de to oprindelige forslag, så kan retsforbundet ikke medvirke til fremme af dette forslag.

Vi mener, at de problemer, der her er tale om, bør løses af pressen selv, og at det er farligt og ikke påkrævet at inklade sig på en videregående lovgivning end den allerede eksisterende på dette område.

Vestergaard Eriksen (FU):

Pressefrihed og ytringsfrihed er vi klart tilhængere af, det er jeg også. Men jeg har trods alt igennem nogle år set, hvordan pressen kan behandle folk, og det er ikke småting. Når først det én gang har været på tryk, så kan det mange gange være vanskeligt for den borger, der dermed er hængt ud.

Jeg synes, jeg vil sige et par ting yderligere, men for at det ikke skal misforstås, vil jeg sige, at det ikke er en hentydning til, at jeg selv har været hængt ud siden den 4. december 1973, hvor godt og vel halvparten har været deciderede usandheder.

Det, jeg kunne ønske at få fastslået fremover, er, at når pressen skriver noget om én person eller flere eller i anden anledning, så synes jeg, at hvis den er i tvivl, så må den have en vis pligt til også at høre den anden part. Det er det, vi vel næppe har set ske på noget tidspunkt, og der er vel ikke nogen sensation i det, hvis man spurgte, men det er jo heller ikke en sensation, at pressen bør eksistere af det, og det har vi i dag nogle blade, der gør. Usandhederne må simpelt hen kunne føres bort på tryk fra aviserne. Det kan ikke være rigtigt i et velfærdssamfund og et oplyst samfund som vores, at vi har en presse, der kan tillade sig på nogle sider at behandle folk, som det passer den. Hvis man skal tage det procentvis, så tror jeg, at mindst 75 pct. og måske mere af journalister og redaktører ikke ønsker at hænge folk ud for noget ukorrekt; det er kun en lille del af pressens folk, der ønsker det. Derfor kan jeg ikke rigtig i den forbindelse forstå det, hr. Ejler Koch nævner om, at man ikke bør tage hensyn eller blande sig i misbrug. Det ved jeg ikke, men jeg ved i alt fald, at min personlige opfattelse er af den modsatte art, og hvis man tænker på en lidt bestemt presse her i Danmark, så vil jeg nok have lov til at sige: den har vel nok været slemmere igennem årene, og er det stadig væk, end en vis anden presse.

Jeg tror virkelig, her ligger noget, vi bør se alvorligt på, for pressen kan faktisk være